

átvilágít hozzád a villany a szemközi házból
nem minden hold, ami fénygömb

valami zakatol a falban, alattad motorzúgás
és fék, ki rendel még pizzát ilyenkor
a sisakjában biztos tükröződik a hold vagy más

Suhai Pál

Vonuló egek

Bicegve, bénán – így járunk
ragyogó végzet alatt.

Nem több ez, mint úriembernek
pálca, kalap.

Ez mégis a jó sors:
a kivédhetetlen egy feladat.

Mint bútorokat,
helyükre erdőket, fákat
költöződő bú tologat.

Agyak, amelyek megtervezik,
le is rombolják
a hegyek díszleteit.

A meghasadt kristályok
tükrébe
az ember folyton benyit.

Vonuló madarak? –
vonuló egek törvénye ez,
káprázat törvénye,
a tetten-ért szavak törvénye:
Hold-ragyogás.

Mi alszunk ilyenkor. Semmi nesz.
Csak tompa szívdobogás.

Az előadás vége

Úgy látszik, nem lesz ráadás.
Az előadás elhangzott,
a nagyérdemű szétoszolhat.

A kulisszákat bámulni mégse való,
bár tökéletes, az Üresség-szvit
nem hallható.

Az emberek hazamennek,
megeszik vacsorájukat,
szorítanak egymásnak némi helyet:
lefekszenek, elalszanak.

Egy tökéletesen magára hagyott világban
mint csókok, röpülnek
az égen felejtett madarak.